

минувачи, съ каква гордостъ животното носѣше своя великъ господаръ.

Тоя неизвестенъ военачалникъ, който люлъеше боситѣ си крака надъ водата, се наричаше Пѣйо, синъ на една бедна вдовица, който учеше въ прогимназията, а презъ лѣтнитѣ дни слугуваше на единъ роднина — воденичаръ. Конопената му риза бѣше скжсана на лактитѣ, една връвъ презъ рамото държеше панталонитѣ, но затова пѣкъ на изгорѣлото му лице винаги сияеше дяволита усмивка. Пѣйо връщаше биволитѣ отъ паша и винаги гледаше да прегази рѣката на най-широкото мѣсто, за да може да се качи върху стария биволъ. Колко гордостъ излъчваха тия сини, дяволити очи, колко победоносна радостъ издуваше гърдитѣ, когато той преминаваше рѣката на гърба на бивола, и хората спираха отъ другия брѣгъ да го гледатъ! Тогава въ малкото сърдце на биволарчето пѣхха нѣкакви далечни птици, които го викаха да тръгне по далечнитѣ друмища, въ далечни земи. Очитѣ му ставаха широки и влажни, земята подъ него изчезваше, и той се разхождаше по розовитѣ облаци, които плуваха предъ него. Чакай, когато преминатъ още нѣколко години, когато юмрукътъ стане голѣмъ, и джебътъ поне до половина съ пари, о, тогава ще видимъ на какво е способенъ единъ победителъ!

Пѣйо прегази рѣката и скочи отъ гърба на бивола. Хората почнаха да се смѣятъ и тръгнаха по своитѣ пѣтища. Една птичка долетѣ върху близкия храстъ и запѣ предъ очитѣ на малкия мечтателъ. Биволитѣ ми наха напредъ. Пѣтътъ къмъ воденицата бавно тъмнаше и само върховетѣ на тополитѣ още блестѣха отъ блѣсъка на последнитѣ лъчи. Нѣкъде изъ ливадитѣ щурци засвириха приспивни пѣсни, полѣхна хладина и донесе уханията на горскитѣ треви. Пѣйо сложи остена презъ рамената си, праметна рѣще презъ него, вдигна глава къмъ небето, гдето се усмихваше вече